

11.472/
25

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

GONG

Libri

11.472

11472

25

írta
Vándor Kálm

10
FILLÉR

gong

szerkeszti

ujvári sándor

1933

colibri

írta: vándor kálmán

25. szám

11. 472/25

M. N. MUZEUM KÖNYVTÁRA

I. Nyomt. Növények. plé

1933 év 491 sz.

Tom King és barátnője.

Tom King jókedvű fütyörészéssel állott a Washington Square-on egy öreg, vörös téglaház tövében, amikor felcsendült egy üde, fiatal leányhang:

— Hallo, boy!

A derék fiatalember szeme felcsillant.

Valaki ugyanis hátulról a vállára csapott és vidáman kiáltotta:

— Nagyon megvárattam?

— Hátha három évig kellett volna várnom! Sokallnám-e? — nevetett fel Tom és csillogó szemekkel nézte azt a karcsú, nagyszerű figurájú lányt, akinek a kezét szorongatta.

— Három év nagy idő, Tom! Ne dobálóddzék az esztendőkkal! — kacagott a leány. — Inkább menjünk valamerre, ahol levegőt árulnak, mert ez az árucikk ezen a környéken ugyancsak kifogyott!

Patricia Cold csakugyan gyönyörű volt. Ez most látszott csak igazán, amikor kilépett a sötét kapualjból. Ragyogó szőke haja, hibátlan bársonyos fehér bőre, remekbe formált lábai és hosszú vékony ujjai karcsú természetével arányosan a modern lány szépségideálját adták máskor is, de most, hogy a strandok homokján barnára égett, olyan volt, mint

egy csodálatos bronzistennő. Még pedig egy jókedvű, pajkos istennő, aki minden lelkiismeretfurdalás nélkül kész arra is, hogy Jupiter fehér szakállát meghuzgálja.

Az egész lányról sugárzott a jókedv, a gondtalanság és az életöröm.

Intett egy taxinak, gyorsan beleültek s már repültek is kifelé a városból, hogy valahol lombos fák alatt, víz közelében költsék el vacsorájukat.

— No, Tom — nevetett rá a lány — mi újat tud ma mesélni neked?

— Hogy imádom! — hangzott gyorsan a válasz.

— Ezt mintha már hallottam volna néhányszor!

— De nem elég sokszor! Pedig ma különösen sok okom van, hogy ismételjem!

— No mondja, mondja öreg fiú! — sürgette a lány, de Tom megrázta a fejét.

— Ezt nem lehet így robogó autóban és sivár házak között. Majd a kertben, ahol hold is van!

— All right! — bólintott Patricia. — Megvárjuk Tom a holdat.

És közben, titokban, hogy a fiú észre ne vegye, melegen mosolygó szemmel nézte becsületesen nyílt arcát, tiszta tekintetét, szálas figuráját. Négy hét óta ismerte ezt a derék, lelkes fiút, aki a Harrington kávébehozatali iroda íróasztala mellett kereste meg heti negyvenöt dollárját, melyből a világ leggazdagabb emberének érezte magát. Tom ugyanis hasznát vette a háborúnak, melyből Flandriában kapott kóistolót. Megtanulta, hogy kis örömök sorozata az élet, és kár a holnappal sokat bibelődni.

Eltűnik egy nő.

Amikor Patricia és Tom először találkoztak, a derék fiú pillanatnyilag pofozkodással és bokszolással foglalkozott. Mint utólag kiderült Tom King azon az estén éppen egészségügyi sétáját végezte a néger negyed egyik nem éppen előkelő utcájában. Hogy a séta mennyiben volt egészségügyi, egészségre hasznos, az mélységes titok, mert olyan bűz és mocok foglalta keretbe azt a tájékot, hogy orvos recepten aligha rendelte volna. Tény azonban, hogy Tom King mégis ott sétált és eközben lett figyelmes arra, hogy az egyik üres telek tövében néhány feketeképű ifjú azzal szórakozik, hogy baseballt játszik. A játék a másik csapat tér felében folyt s az egyik kapus unatkozott. Unalmát tehát oly módon próbálta elűzni, hogy a halomban fekvő kabátok zsebeiben tartott házkutatást. És amit talált azt gyorsan a saját zsebébe csúsztatta át. Amikor a meecs véget ért és Tom derűsen tovább indult, izgatott ordítást hallott.

— Ellopták az órámat!

Tom kíváncsian megfordult. Most kerül sor a kitűnő kapusra. De a következő pillanatban a mosoly eltűnt a képéről. A kapus ugyanis egy ugrással ott termett egy ártatlan kis négergyereknél, aki a játékot nézte, durván odavágta a tumultus közepébe.

— Itt a tolvaj! — kiáltotta. — Láttam, folyton itt ólálkodott a kapu körül.

Tom King arcát elfutotta a düh pirossága. Halk káromkodás csúszott ki a száján és gyors léptekkel megindult a csoport felé.

A kis kölyök arcán irtózatos pofon esattant el.

— Add elő az órát! — üvöltött a kapus.

— Én nem loptam el, én nem vagyok tolvaj — sírt a szerencsétlen gyerek és csakugy patakzott a könnye. A csirkefogó pedig neki esett és ütötte, rúgta, verte, ahol érte, csakhogy elterelje a gyanút magáról.

Tom King lába alatt egyszerre forró lett a talaj. Nekilendült, odaugrott a néger állathoz és öklével olyat vágott a szeme közé, hogy menten elterült a földön. Egy pillanattal később már csak egy gomolyog látszott. Öten is körülvették és a közelharc egyre vadabb és veszedelmesebb méreteket öltött. Tom vitézül állta a helyét, vad erővel osztogatta az ökölcsepásokat, négyen is vonaglottak már a földön és pont akkor, amikor már csak egy ellenféllel, egy Herkules termetű négerrel kellett megküzdnie, egyszerre életveszélyessé vált a dolog. Az egyik néger ugyanis magához tért, óvatosan kést rántott elő és hátulról Tom hátába vágta. Illetve: vágta volna.

De ekkor a levegőbe lendült egy karsú, fehér leánykéz és olyat vágott az orvtámadó lapos orrára, hogy menten visszafeküdt a fűbe. A kéz után most egy karsú női láb jelent meg. Ez a gyönyörű láb viszont gáncsot vetett a néger Herkulesnek, aki a fején keresztül sietett mielőbbi érintkezést keresni az édes anyafölddel. Még egy pillanat és

egy apró női revolver csöve villant meg a levegőben.

— Kezeket fel!

A néger kezek villámgyorsan emelkedtek a magasba, Tom King csodálkozva pillantott a revolver felé, melynek végén egy gyönyörű leány: Patricia Cold állott.

Ismét egy perc és a derék kapus zsebéből elővándorolt a lopott óra. Ami ezután következett az szintén megfelel a verekedés fogalmának. Helyesebben azonban verésről kell beszélni, mert a dolog túlságosan egyoldalú volt. A betört orru csatárok ugyanis neki estek a kitűnő kapusnak.

Hogy ez az ütközet miképpen végződött, azt sem Tom, sem Patricia nem várták meg.

— Tom King, Harrington kávébehozatali — mondta Tom — köszönöm a segítséget!

— Patricia Cold, Long női ruhaszalon — mondta Patricia — örülök, hogy segíthettem.

Aztán megindultak.

— Tudja, hogy maga nagyon szép? — kérdezte Tom.

— Tudom! — felelte Patricia egyszerűen.

— Megengedi, hogy elkísérjem?

— Ha jobb dolga nincs!

— A világon semmi!

— Akkor gyérünk!

All right!

És ekkor Tom hirtelen megállott.

— Vár egy pillanatig?

— Miért ne?

Tom elszaladt. Másfél pere múlva, amikor visszatért, valami csomagot hozott az ölében. A még mindig zokogó kis néger gyerek volt. A nagy darab ember pedig észre sem vette már Patricia Cold észvesztő szépségét, csak selypített, gügyögött a néger apróságnak.

— Ne sírj gyöngyöm — gügyögte neki. — Nem enged a bácsi! Hogy hívnak téged?

— Sam! — zokogta a gyerek.

— Hova vigyelek haza, hol az apád?

— Ni — incs!

— Hát az anyád?

— Ni — incs.

Patricia csodálkozva nézett a kis kölyökre.

— Hát kinél vagy otthon?

— Mi — hin — dennap más — hol — zokogta a kicsi.

— Ejnye! — ráncolta össze homlokát a lány. — Már most mit csináljunk veled?

— Istenem, itt csak egyet lehet csinálni!

Patricia csodálkozva nézett a fiúra.

— Mit?

És Tom King mosolyogva mondta:

— Haza viszem!

— Bravo Tom King! — kiáltott fel Patricia Cold és felvillant a szeme. Barátságunk megpecsételődt.

Ez négy hét előtt történt. Tom megtudakolta, hogy hol lakik s minthogy a lány megis mondta, nines benne semmi csodálatos, hogy másnap Patricia a saját kapujában találta.

- Hát maga mit csinál itt?
- Egyik lábamról a másikra állok.
- Vár valakit?
- Ördöge van!
- S ki a szerencsés?
- Találja ki!

Patricia karesú kis kezét beletette a fiú hatalmas tenyerébe.

- Kitaláltam!
- Akkor minden rendben! Hova menjünk?
- Szeretem a detektívfilmeket!
- Nemkülönben. Minket az Isten is egymásnak teremtett.

És nevetve elindultak. Ettől kezdve minden este hat órakor odaállott Tom King a Washington Square-on Patricia Cold kapuja elé. Harmadik nap Tom közölte a lánnyal, hogy úgy véli bizonyos szimpátiát érez iránta. Negyedik nap közölte, hogy reméli nem közömbös számára. Ötödik nap úgy nyilatkozott, hogy kedveli. A hatodik napon ezt módosította. Nem kedveli, hanem szereti. A hetedikén pedig, ez vasárnap volt és délután négy órakor, egy rendkívül elegáns ifjú gentleman társaságában jelent meg. Az ifjú gentleman cylinderben és etoni diákruhában volt és Tom King így mutatta be:

— Sam Brown, ifjú barátom. Sam, mert ő mondja, hogy az, Brown, mert egyéb híján a színéről magam voltam kénytelen elnevezni.

Mr. Sam Brown előkelő nyugalommal megemelte cylinderét és az érdeklődésre úgy nyilatkozott, hogy

új atyjával meg van elégedve, csak a szag ellen lehetne tenni valamit, mert a fehér embereknek korántsincs olyan megejtően kellemes és jó illatuk, mint ami neki a néger negyedekben már annyi gyönyörűséget szerzett.

Patricia csendes mosolygással nézte a nagy darab fiút, míg a taxi elhagyta már a várost és kint robogott a nyaralók tájékán. Végre az autó lassított és aztán megállt. Árnyas kerthelyiség előtt voltak. Kihallatszott a jazz, táncoló párok látszótak a színes villanylámpák alatt. Tom gyorsan kifizette a soffírt, azután beléptek a kertbe és egy asztal mellé ültek.

A jazz éppen egy tangóba kezdett. Patricia ekkor úgy érezte, hogy egy nagy férfikéz símul lágyan az övére. A fiú felé fordult. Egy pillanatig mosolyogva nézte, aztán odabiccentett.

— Feljött a hold?

— Patricia — mondta elfogódottan a fiú. — Valamit szeretnék magával megbeszélni!

A leány bátorítóan intett:

— Beszéljen, öreg fiú.

— Nézze, kislány, ma bent voltam az öreg Harringtonnál és szóltam neki, hogy negyvenöt dollár nem a világ!

— Mr. Harrington nem tudta ezt?

— Úgy látszik, nem. Legalább is úgy látszott, mintha csodálkozna a közlésemen. Megmagyaráztam neki, hogy ilyen jóra való fiatalembernek, mint magam is vagyok, legalább ötvenöt dollárt illik fizetni.

— És Mr. Harrington?

— Azt mondta, hogy egye fene. Legyen ötvenöt dollár.

Patricia a kezét nyújtotta:

— Gratulálok!

Tom nem engedte el a kicsi kezét.

— Patricia! Én sokáig számoltam és kiszámítottam, hogy ez bizony egy hónapban kétszázhusz dollár. Kétszázhusz dollár pedig sok egy ilyen magamfajta fiatalembernek. Nem is tudnám beosztani. Arra gondoltam, hogy megkérném, segítsen nekem. Úgy gondoltam, hogy maga otthagyná azt a ruhaszalont, eljönne velem valami papféléhez, aztán eljönne a lakásomra és — ott maradna!

— Tom! — nézett rá melegen a lány. — Hiszen maga most megkért engem!

Tom ijedten kapta fel a fejét.

— Úgy hívják ezt?

— Körülbelül!

Megcsóválta a fejét.

— Ejnye, ejnye! Dehát ha már megtörtént, mit csináljak. Nem igaz? — Szép csendesen magához vonta a lány remegő kezét és nagyon melegen, hosszan megcsókolta. — Kislány! — nézett fel rá csillogó szemmel. — Mondja meg nekem, volna kedve hozzá? Lenne az én feleségem?

Patricia hallgatott. Mikor a hallgatás kicsit hosszúra nyúlt, lassan felemelte a fejét. A leány szeméből akarta a választ kiolvasni.

A leány szemét azonban nem találta. Patricia kitégult szemmel, összeráncolt homlokkal valahova a

távolba nézett. S ahogy Tom a szeme irányát követte, egy másik asztalt látott. Az asztal mellett pedig egy nagyon elegáns fiatalembert.

— Patricia! — csattant a hangja.

A lány kicsit izgatottan kapta feléje a tekintetét és hirtelen felállt:

— Rögtön, Tom! — a szeme ismét a másik asztalnál volt. — Rögtön válaszolok. Előbb azonban legyen olyan kedves, menjen a telefonhoz, hívja fel a B. 33-55-66-ot és mondja meg, hogy Patricia Cold izeni, azonnal jöjjenek ide, nagyon fontos.

— Patricia, ki ez a szám?

A leány azonban idegesen dobbantott.

— Menjen, már, Tom!

S a fiú elindult.

Pontosan két percig tartott a telefonálás. Azután Tom King kilépett a fülkéből. Első pillantása az ellenfél asztalára irányult. Az asztal üres volt. A férfi nem ült már ott a második pillantás saját asztala felé irányult. Patricia nem ült az asztalnál. Gyors lépésekkel odasietett. Az asztalon ott feküdt a leány kezításkája. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Nem ment hát el. Biztosan ismerősre akadt, akivel beszélnie kell.

Leült és várt türelmesen. Elmult tíz perc. Egy negyed óra. Aztán félóra is. Kezdett ideges lenni. Hol az a leány.

Egymásután teltek a negyedórák, a közönség egyre gyérült, szállingóztak vissza a város felé.

Egyszerre csak Tom maga ült a helyiségben.

Elmult éjfél és Patriciának nyoma vészett.

Patricia eltűnt a holdvilágos éjszakában. Kábultan állt fel az asztal mellől. Mi történt itt? Megszökött a válasz elől? Megsértette valamivel? Vagy valami szerencsétlenség! Az Istenért, hol az a lány. Már az ajtó előtt volt. Fáradtan felemelte a kezét, hogy autóért intsen.

Ebben a pillanatban egy ököl villant meg a szeme előtt, az állkapcsán egy ütést érzett, aztán hangtalanul végig bukott a földön. Tom King elvesztette az öntudatát.

Kellemetlen fogadtatás.

Hajnal felé szemezni kezdett az eső és Tom King arra ébredt, hogy csuromvíz a ruhája. Tom King egy árok mélyén feküdt és ahogy az állkapcsát megmozdította, nyilaló, éles fájdalmat érzett. Egyszerre eszmélni kezdett. Riadtan felugrott.

— Patricia! — jutott az eszébe. — Mi van Patriciaával?

Most már tisztán állottak előtte az események. Patricia eltűnt s amikor ő éjfél tájt kilépett a kapun, leütötték. De ki? És miért? A pénze megvolt, semmije sem hiányzott. Miért ütötték le?

Gyorsan a fürkébe lépett és járműért telefonált. Azután kiállt a kapu elé, hogy megvárja a taxit. Hajnali négy óra volt. Talán öt percig várhatott, végre tülkölés hangzott s a távolban feltűnt a jármű.

Egy órával később Tom King ott állott az ajtaja előtt és azzal bajlódott, hogy bedugja a kulcsot.

Mielőtt azonban ez sikerült volna, kinyílt az ajtó és fekete arcocskából egy aggodó szempár ijedt tekintete meredt rá.

— Tomy bácsi, én úgy félttem!

Sam volt, hosszúnadrágos pizsamában.

Tom zsörtölődve kiáltott rá:

— Nem mész rögtön aludni!

De Sam komolyan megrázta a fejét.

— Sam-nek most itt a helye!

Tom elmosolyodott.

— Gyerek! Te szeretsz engem!

Sam rávigyorgott.

— Talán bizony meg is védenél engem, ha valaki bántani akarna?

A gyerek szeme megvillant.

— Azt merje valaki!

— Merte fiam! Csak tudnám, hogy ki! Megropogtatnám kicsit a csontjait.

Tom bement a fürdőszobába, pár percig élvezte a meleg víz simogatását, de aztán egyszerre elkomorodott.

— Hogy leboxoltak, azt nem bánom! — mormogta. — Biztosan az a néger fickó lesett meg, akinek a kezéből Sam-et kiütöttem. De hogy Patricia itt hagyott.

Nagyot sóhajtvá kilépett a kádból.

— Csak nem fáj a gyomrod, Tomy bácsi? — ijedt fel a gyerek és Tom megrázta a fejét.

— Nem a gyomrom, Sam. Valamivel feljebb és a baloldalon.

Sam egy pillanatig gondolkozott.

— Mi van ott?

— Idejekorán te is megtudod. Ráérsz még vele!

— mélységes szomorúsággal egyetlen falásra bekapta az egész vajaskenyeret, aztán nagyot sóhajtvá átölelte az öklömnyi kis néger nebulót s a szeme fénylett. Lehet, hogy valami tükör tette, de az is lehet, hogy könnyek voltak.

— Patricia néni, kis öreg, jobb pajtást talált az esti sétákhoz.

Sam csodálkozva nézte.

— Szebbet? Erősebbet?

— Fene tudja, Sam. Ahogy néztem, mindenestre gazdagabbat. S az elvitte.

Sam elégedetlenül nézte. Aztán egyszer csak megszólalt.

— Tomy bácsi!

— No!

— Nekem egyszer volt egy labdám. Egy másik gyerek el akarta venni tőlem. Én azt a gyereket úgy pofonvágtam!

Tom King ránézett.

— Pofonvágtad?

— De még hogyan!

— És visszaadta?

Sam kidüllesztette a mellét.

— Harcban visszaszereztem!

— Csakhogy az nem olyan egyszerű ám, kis öreg!
— magyaráztá Tom — képzeld el, hogy nem a labdát lopja el tőled a másik gyerek, hanem mondjuk a kiskutyádat.

Sam megrázta a fejét.

— Az nem lehet!

— Miért?

— Mert kis kutyám nines.

— De mondjuk, hogy van!

— Hiába mondjuk.

Tom igyekezett rábeszélni a logikus ifjút.

— Próbáld elképzelni mégis. És ezt a kis kutyádat elveszik tőled. Te utána mész, leboxolod a tolvajt.

— Az biztos! — hagyta helyben Sam.

— Na! — folytatta Tom. — De mondd csak nekem, mit használ, ha le is boxoltad a tolvajt, amikor a te volt édes, drága, egyetlen szerelmed, akarom mondani kutyácskád még sem akar hozzád visszajönni, hanem a tolvaj mellett marad?

Sam egy ideig gondolkozott.

— Tomy bácsi! Megpróbáltad?

— Mit?

— Hogy a kutya nem akar-e visszajönni!

— Nem próbáltam én semmit, fiam! — sóhajtott Tom.

— Hát akkor próbáld meg! A kutya mindig visszamegy a gazdájához.

Tom szeme felesillant. Megkapta a gyerek vállát!

— Sam! Azt hiszed? Visszajön?

— Vissza. Mert megszokta már a gazda szagát. A kutya mindig szagra megy. Néger kutya jó szagra megy, fehér kutya rossz szagra megy.

Isten tudja, mi történhetett, hiszen nyilvánvaló, hogy Tomtól kutyát nem loptak el, de tény, hogy

azonnal eliramodott. Meg sem állott Patricia kapujáig.

Szédült fejjel kopogott a házgondnok ajtaján.

— Kérem mister, — kérdezte alig forgó nyelvvel — hányadik emeleten találom meg miss Patricia Coldot?

A gondnok összeráncolta a homlokát.

— Miss Patricia Cold? — csóválta meg a fejét. — Ilyen nevű miss ebben a házban nem lakik. Nem is lakott.

Tom maga sem tudta, hogyan jutott ki a kapun. Szédülten támolygott a Fifth-Avenue forgatagában, míg egyszerre csak azt vette észre, hogy ott áll a rendőrfőnökség hatalmas épülete előtt.

Talán itt! — ötlött fel benne a gondolat. — Talán itt megtalálja a címét és felkeresheti Patriciát.

Aztán egyszerre bent állt egy hatalmas teremben egy szikár rendőrtisztviselő előtt.

— Kérem, felügyelő — mondta kicsit zavartan — egy hölgy iránt érdeklődöm. A lakáscímét szeretném megtudni.

— Hogy hívják a kerestetet? — kérdezte az őrök.

— Patricia Cold! — mondta Tom.

A rendőrtiszt egyszerre felkapta a fejét.

— Nem értettem jól — szólt az őrök — szabad még egyszer a nevet?

— Patricia Cold! — mondta Tom.

A rendőrtiszt kezében hirtelen revolver villant.

— Kezeket fel!

Tom meglepetten emelte fel két kezét.

— Megőrült maga, felügyelő? Mit akar tőlem?

— A törvény nevében letartóztatom!

Ki az a Patricia Cold?

Tom King még magához sem tért meglepetéséből, amikor már is egy cellában találta magát. Még hozzá nem is egyedül, mert a cellának volt már egy lakója. Abban a pillanatban aludt éppen. A a priccsen a fal felé fordult s a rácsos ajtó csapódása sem zavarta meg édes szendergésében.

Tom egészen kábult volt a váratlan meglepetéstől.

— Ez aztán sikerült — mormogta — Patricia eltűnt, engem leboxoltak, Harringtont megüti a guta, hogy ma nem voltam irodában, sőt valószínűleg a fizetésemelést is visszavonja s a végén engem is lakat alá tesznek. Csak tudnám, hogy miért?

A kérdések csak úgy kergetődztek agyában. Ki ez a Patricia Cold? Hogy a leggyönyörűbb, legédesebb kislány, az bizonyos. De miért hazudott? És, ha nem lakik abban a házban, hogyan van, hogy mégis mindig onnan jött ki? Feleletet azonban nem talált. Talán félóra hosszat ült így gondolkozva, mikor egyszerre vakító világosság támadt benne. Amint kimondta Patricia nevét, azonnal letartóztatták, a leányt tehát jól ismerik a rendőrségen.

— Gangster! — sikoltott fel benne a fájdalom. — Bandita ez a gyönyörű lány és róla úgy látszik azt hiszik, hogy a banda tagja!

Szeme előtt szörnyű képek száguldoztak. Azok a karesú ujjak talán már öltek, gyilkoltak is! Azok a gyönyörű lábak vérben gázoltak s azok a melegtékintetű, szép szemek, melyekből ő a mennyországot akarta kiolvasni, a pokol tüzét sugározzák.

— Ó! Biztos! Biztos! — ordított fel és egyszerre ott volt szemei előtt az a jelenet a négernegyedben, ahol Samet megmentette és a néger fickókkal verekedett. Milyen biztonsággal lépett fel ott Patricia.

Mint a kísértet hangzott fel ebben a pillanatban a néger káromkodás, mely Sam megkínzója száján szakadt a horogütésre.

Tom ijedten kapta fejét a prices felé. S a pricesen ott ült a derék néger, a kitűnő base-ball kapus! Egy pillanattig egyik sem tudott szólni, csak nézték egymást meglepetten. De a következő pillanatban Tomnak az állkapcsa jutott az eszébe és az az ütés, amit ez a fickó az elmúlt éjjel adott neki ott az országúton. A szeme egyszerre szikrázni kezdett.

— Te csirkefogó — sziszegte és a keze a magasba lendült. — Neked revans kellett? Leselkedtél rám? Leütöttél orvul?

A néger, akinek élénk emlékezetében volt még a négy hét előtti csata, szűkülve húzódott a fal mellé.

A következő pillanatban elcsattant a fekete képén egy pofon és felsivített a néger.

— Mi van itt? — dörrent meg az ő hangja a rács előtt. — Majd adok én rögtön verekedést!

— Ez a gyalázatos fickó az éjtszaka leütött az országúton! — méltatlankodott Tom.

Az őr azonban dühösen ordított rá.

— Ne hazudozz fickó! A néger már második napja lakat alatt van! És most szedelődzködj, megyünk a felügyelő elé.

A felügyelő szobájában már hárman is várták.

A felügyelő egy pillanatig erősen a szemébe nézett, aztán elhangzott a kérdés:

— Mi van a Colibrivel?

— Mivel? — kérdezte Tom csodálkozva.

— A Colibrivel!

Tom nevetni kezdett.

— Mit tudom én! Soha életemben nem volt kolibrim!

— Ez nem vice! — förmedt rá a felügyelő. — Mit tudsz a Colibriről? Hol van a Colibri?

Tom csodálkozva nézett rá.

— Mit tudom én?

Most a másik rendőrtiszt szólalt meg.

— Hallottál már valamit fiam a harmadfokú vallatásról?

Tom kezdte nem jól érezni magát.

— Hát akkor ajánlanám, hogy ne tedd magad hülyének. Nagyon jól tudod te, hogy a Colibri jelen esetben nem egy madár! Nos! Hova tettétek a Colibrit? Megöltétek vagy fogságban tartjátok?

— Az Isten áldja meg felügyelő — szólt Tom. — Én minderről semmit sem tudok. Én egy békés em-

ber vagyok, aki gyanutlanul eljöttem ide, hogy egy lány lakáscíme után érdeklődjek.

— Úgy van fiam. Alibi látogatás a rendőrségen. Nehogy rád terelődjék a gyanú.

— Milyen gyanú?

— Hogy te ölted meg!

Tommal forogni kezdett a világ.

— Hogy én megöltem valakit?

A felügyelő egy darab papírt vett fel az asztaláról.

— Ezt a levélkét fiam, ma reggel hozta a posta. Gyengül a szemem, nem olvasnád fel nekem?

— Tom olvasni kezdett.

„Jelentkezni fog a rendőrségen egy fiatalember, aki Tom Kingnek mondja magát és Patricia Cold címe után érdeklődik. Ez az ember ölte meg a Colibrit.“

Tom sápadtan nézett a felügyelőre.

— Nos, — kérdezte az. — Beismered a gyilkosságot?

— Én semmiféle gyilkosságot nem ismerek be! Én nem vagyok gyilkos!

— Néhány óráig gondolkozhatasz van-e kedved önként vallani. Majd éjjeltájban párnázott falak között fogunk érdeklődni az elhatározásod felől! — Intett az őrnek. — Külön zárkába a fickót!

És Tomot elvezették.

Két villogó szem.

— Ez sikerült öreg fickó — veregette meg a saját vállát Tom, amint egyedül maradt a cellában. — Csak tudnám mi az az átkozott Colibri!

De a saját sorsán nem sokat töprengett. Nem csinált semmit, előbb-utóbb csak kiderül, hogy valami tévedés történt, aztán az útjára eresztik.

Más volt az, amitől nagyon sajnált a melle. Patricia. Hogy ez a jobb sorsra érdemes, kedves kislány, gonosztevő. Tom nagyon keveset foglalkozott a világ dolgával, heti negyvenöt dollárral a zsebében úgy érezte eddig, hogy mellőzhető a gondolkodás. Most nyomban csunya átkozódásba tört ki.

— Hogy a fene ette volna meg azt is, aki a háborút kitalálta — szitkozódott — ha ez az ostoba háború nem lett volna, akkor ez a kislány sohasem lett volna Gangster.

Dühösen járt fel-alá cellájában. Odakint már este volt, a folyosókon villany égett. Maga sem tudta mennyi ideig robogott két lépést előre, két lépést hátra. Egyszerre csak egészen sötét lett. Eloltották a villanyokat. Ez pontosan abban a pillanatban történt, amikor Tom egyszerre felkiáltott.

— Nem! — kiáltotta Tom — nem hagyom el! Becsületes asszonyt csinállok belőle.

Ebben a pillanatban, de az elhatározástól függetlenül oltották el a villanyokat. Mintha pontot akartak volna tenni egy gondolatmenet után.

Ekkor történt, hogy egyszerre csak meglepetten

ült fel Tom a kemény prieszen. Szeme az ablakra meredt.

Az ablakon a rácsok között ugyanis két villogó szem merült fel. A következő pillanatban pedig halk pisszegés hallatszott.

— Pszt! Itt vagyok!

Tom óvatosan felállott és lábujjhegyen az ablakhoz ment.

— Ki az? — aztán meglepetten leesett a szája. — Sam! Hogy kerülsz te ide éjnek idején?

A kis kölyök szeme villogott a sötétben.

— Ne olyan hangosan Tomy bácsi!

— Nem mész ágyba! Mit keresel itt?

— Már reggel óta kereslek Tomy bácsi!

— És hogyan találtál rám?

— A szép néni háza előtt. Láttam, mikor kijöttél a kapun, de úgy siettél, hogy nem értelek utól. Láttam, mikor bejöttél ide és én kint vártam rád! Nem akarnak kiengedni?

— Azzal te most ne törődj. Szaladj haza és feküdj az ágyba. Egyáltalán büntetést érdemelnél, amiért utánam jöttél.

— Tomy bácsi — suttogott a gyerek. — Tudod miért szaladtam utánad?

— Mond gyorsan és szaladj haza!

— Amikor elmentél csengettek az ajtón. Tudod ki volt? A szép néni!

— Mi? Mi? — kapta meg Tom a rácsot — ki volt ott?

— A szép néni. De te már nem voltál otthon és

ő nem várhatott. Én utánad szaladtam, hogy megmondjam neked!

— Kölyök! — csillant fel Tom szeme. — Igaz ez?

Sam mindig igazat mond! — jelentette ki komolyan a gyerek. — Sam azt hiszi, hogy a szép néni-nek valami baja volt!

— Mi?

— A szép nénit valaki bántani akarja.

— Honnan veszed ezt?

— Láttam. Nagyon sietett. Samnak jó szeme van. Nem akarsz neki segíteni?

— Mit csináljak, ha nem engednek — csikorgatta Tom a fogát.

— Gyere közelebb — súgta Sam.

Tom odahajolt. A rácson benyult két kis meleg, fekete kéz és magához húzta Tom arcát.

— Emeld ki a rácsot!

— Olyan erős én nem vagyok, pajtás!

— Húzd lefelé, aztán lökj egy nagyon nagyot rajta kifelé!

— Csacsi vagy, Sam! — súgta Tom szeretettel.

— Megmutatom neked, hogy nincs igazad.

Azzal teljes erővel lefelé húzta a rácsot, majd hatalmasat lökött rajta.

— Tyűh, az anyád! — horkant fel. A feje úgy nekiszaladt a falnak, hogy azt hitte, kettéreped. A két keze pedig a ráccsal együtt valahol az udvarban volt.

— Látod! — állapította meg Sam. — Úgy-e, mondtam!

Nagy fujtatással kivette Tom kezéből a rácsot.

— Most ugorjál ki!

Tom kábultan állt a cellában. No tessék. Reggel még semmi baja sem volt s ebben a pillanatban — szökevény lesz. Még inkább megerősíti a gyanút. De eszébe jutott Patricia és hatalmas lendülettel a párkányon volt.

Két huppanás és Tom King egy Sam Brown nevű igen tájékozott gentleman társaságában a néptelen utcán állott.

— Te gyerek! — nézett rá Tom. — Honnan tudod te mindezt?

Sam fölényesen legyintett:

— Ezt csak a rendőrök nem tudják. A néger utcákban mindenki tudja!

— Bravó! — bólintott Tom. — Talán bizony nem is elsőízben csinálod végig?

— Nem! — hagyta rá Sam. — Egyszer már voltam itt. De nem egyedül. Akkor tanultam meg a rácsot.

— És akkor kit szöktettetek?

— Egy négert — válaszolt Sam. — Nagyon jó néger volt. Samnak mindig megsimogatta a fejét. Jó néger volt.

A rácsos folyosó felől zavaros hangok hallatszotak. Tom gyorsan ölébe kapta a fiút. Néhány gyors lépés következett a következő utcasarkig, aztán egy fütty. Az autóstandról egy taxi gördült eléjük. Beugrottak.

— Hova megyünk, mister?

Tom riadtan nézett Sam-re.

— No most, pajtás?

Sam belenyult a nadrágzsebébe. Kivett hat gombot. Egy darab spanyolviaszkot, egy darab kötelet, hat szöget, három golyót. Azután egy összegyűrt papírszeletet.

Tom elolvasta, aztán gyorsan az órájára nézett. Féltíz múlt nyolc perccel.

— A Broadway és a 34. utca sarkára. Amilyen gyorsan csak tud!

A papírszeleten ugyanis ezt olvasta:

„Este tízkor a Mc. Alpin szálló szomszédságában várom. XV. emelet 34. Broadway és 34. utca sarkán szálljon le. Bejárat a 34. utcából. Ne csengessen, csak nyomja be az ajtót. Patricia.“

— Very good! — bólintott a soffőr és már repültek is.

Végre a taxi nagyot zökkent. Ott álltak a Broadway és 34. utca sarkán, a Mc Alpinnél. Hét perccel voltak tíz óra előtt.

— Te itt maradsz a kocsiban! — kiáltott Samnek s már hatalmas lépésekkel sietett a lift felé.

— XV. emelet! — kiáltott a boynak s a lift már zúgott is. Hatalmas, előkelő bérpalota emeletei surrantak el a szemei előtt, aztán a boy kitárta az ajtót.

Rögtön a lifttől jobbra megtalálta az ajtót. XV. emelet 34. szám. Oldalt kis márványlap húzódott meg:

John Rydell.

Tom King keze a csengő után nyult, de eszébe jutott, hogy nem kell csengetni. Az ajtó gombjára tette a kezét. Kicsit megnyomta. Valami pattant s az ajtó nyitva volt.

Tom felcsóválva lehajolt a földre és egy apró bádoglemezt vett fel. Ez a két ajtó szárnya közé volt dugva, hogy — ne záruljon.

Merénylet a garzonlakásban.

A hall sötét volt. A lépcsőházból ugyan szűrődött be valami fény, de meg kellett állnia, míg szeme a homályhoz hozzászokik. Kint búgott a lefelé ereszkedő lift s a hallban lassankint kezdtek kibontakozni a körvonalak. Tom King elég tágas négyszögletes helyiségben állott. Már látta a tárgyakat, a bútorokat. Halkan, elismerően csettintett a nyelvével.

— Ez igen — gondolta — aki itt lakik, nem heti negyvenöt dollárból él.

Tom igen halk, diszkrét zenét hallott. Valami meleg, érzéki tangó hangjai szűrődtek a becsukott ajtók mögül.

Elfogódottan megnyomta az egyik ajtó kilincsét. Az ajtó kinyílt. A villany itt sem égett, de a szemben lévő felhőkarcolón narancessárga fényreklámok voltak és a szobát is megvilágították.

Tom most már halk füttyöt volt kénytelen meg-ereszteni.

— Úgy látszik, ez a kislány nem Gangster — gondolta — hanem valami olaj- vagy halzsírkirálynak a lánya s csak azért mondta magát dolgozó nőnek, hogy meg ne ijedjek.

Innen már erősebben hangzott a zene. Tom King az egyik ajtó alatt fényt látott beszűrődni. Óvatosan az ajtóhoz állt és rászorította a fülét. Hangokat hallott. De a beszélgetők nem lehettek a szomszéd szobában, még egy üres szobának kellett közben lenni.

Először egy férfihangot hallott. Kétségtelenül fiatalember hangja volt, azután egyszerre akkorát dobbant a szíve, hogy a kezével kellett kifogni, hogy ki ne ugorjon. A második szobából ugyanis gyönyöző kacagást hallott, s ezt a kacagást Patricia ajkáról ismerte jól.

Nagy lélekzettel kinyitotta az ajtót.

Hatalmas teremben állott, melyet középen üvegfal választott ketté. Az üvegfal most nyitva volt és azon túl egy állólámpa színes, hangulatos világítása mellett ketten ültek. Tom csak a hátukat látta. Patricia meztelen, gyönyörű háta villant a szemébe. A leány derékig dekoltált estélyi ruhájában egy puffon ült, két gyönyörű karját karcsú ujjai a térdénél szorították össze. Hátradőlve kacagott.

Közvetlenül mellette nagyon elegáns férfi ült. Mélyen a leány arcába hajolt. Tom döbbsenten kapott egy szék után. Ez a férfi ült tegnap éjszaka ott a kerthelyiségben a másik asztal mellett.

Most a lány arcába mélyen belehajolt. A szemében égett az elfojtott vágy.

— Hallgasson rám! — mondta és Tom hallotta minden szavát. — Úgy élhet, mint egy királynő, ha rám hallgat! — Keze a leány karjára csúszott és a hangja rekedten súgta — csak egy kicsit szeressen! Vagy bánom is én, ne is szeressen, csak a szeretőm legyen.

Tom kezében a szék hirtelen magasra, ütésre lendült.

De ebben a pillanatban Patricia hangja csendült, kacéran, csábítóan:

— Ékszere nincs?

— Tommal forogni kezdett a világ! Hát ezért a lányért fájt az ő szíve? Ennek akarta felajánlani az életét? Ennek a lánynak, aki rongyos ékszerekért annak dobja oda magát, aki megkívánja.

A férfi két tele marokkal ékszereket öntött a lány ölébe.

Patricia mohó szemekkel esett az ékszereknek, tíz ujjal túrkált bennük, aztán valamennyit a táskájába zárta. Újra a hangja hallatszott.

— Nincs több? Más nincs?

— Van! — Csillant a szeme — de csak akkor adom, ha megcsókolhatom.

Patricia szeme becsukódott, a szája kéjesen megvonaglott és a két karját kitárta:

— Csókoljon meg!

— Oh, — hördült fel a férfi, átkapta a karcsú leánytestet, amíg a szájára tapadt, kezével a mezetlen hátába markolt.

Patricia gonosz nevetéssel hirtelen elkapta az arcát.

— Ne, ne! — hörögte a férfi — még egyet.

— Majd, ha láttam az ékszereket.

A férfi odarohant a vasszekrényhez, két hatalmas tálcán villogó briliáns garmadáját öntötte újra Patricia ölébe. A leány felcsillanó szemekkel túrta fel a briliáns halmot, mely ölében dudorodott.

Tom King belesápadt az undorba s a szégyenkezésbe. Megrázkódott, azután fordult, hogy itt-hagyja ezt a házat.

De ekkor a férfit hallotta. Idegesen csattant a férfi hangja.

— Azt nem!

Tom visszafordult.

Patricia egy vékony gyűrűt nézett, melyet már felhúzott az ujjára. Csodálkozva kérdezte:

— Miért nem?

— Csak ezt az egyet nem! — mondta rekedten a férfi. — Mást mindent, amit csak akar.

— De nekem ez is kell!

— Hiszen ez egészen értéktelen! — próbálta rábeszélni a férfi. — Pár dollár az egész, minden kis irodistalánynak ugyanez van. Konfekció!

A lány csalódottan lebiggyesztette az ajkát.

— Azt akarja, hogy a magáé legyek és ilyen értéktelen kis holmit is megtagad tőlem?

— Nézze — magyarázott a férfi — nem akartam erről beszélni magának. Kedves emlék nekem ez a gyűrű. Egy lányé volt, akit nagyon szerettem. Meg-

halt. Halott ujjáról húztam le, hogy eltegyem magamnak.

— Annál inkább kell nekem!

— Ne legyen csacsi!

Patricia megmakacsolta magát.

— Kell!

Felállt és kéjesen vonagló mozdulatokkal végigment a szobán.

A férfi szeme kigyulladt.

— Megörülök magáért! Gyönyörű szép.

— Tudom! — mondta a lány és gyönyörű karjaival nyujtózkodva kellette magát. — Már máskor is mondták az urak!

Cigaretára gyújtott. Mint egy grand kokott kifújta a füstöt.

— Ismerek egy kedves fiút — mondta. — Tegnap felajánlotta, hogy a Fifth Avenuen egy palotát ajándékoz, ha a barátnője leszek. — Azt hiszem ma éjtszaka meghallgatom. Az övé leszek.

A férfi felordított.

— Nem engedem! Senkié sem lesz! Csak az enyém! Te gyönyörű! — vad erővel magához rántotta.

Patricia kiszámított nyugalommal eltolta magától.

— A gyűrű az enyém?

A férfi area megvonaglott.

— Kérem — lássa be — ez az egy — ezt az egyet ne akarja!

— Akarom!

— Adj vissza!

— Nem! — kezét a kilincsre tette.

— Kérem Patricia — a férfi hangja most erőlyes volt s az arca sápadt — azt a gyűrűt vissza kell adnia!

Ebben a pillanatban a lány kezében revolver csillant.

— Kezeket fel!

Tom szédülten nézte a jelenetet.

— Gangster — motyogta — banditalány.

Patricia szeme jéghideg volt. Karesú kezében megremegés nélkül csillogott a revolver.

— Egy!

A férfi nem mozdult.

— Kettő!

A férfi szeme megvillant.

— Vagy úgy! — kiáltott. — Hát azért kell a gyűrű! Most már tudom ki vagy, bestia!

Villámgyors mozdulattal a hátsó zsebe felé kapott.

— Három! — csattant a hang. Ebben a pillanatban egy dörrenés és egy ordítás:

— Patricia!

S a csillár egyik karja csörömpölve zuhant a par-ketre.

Tom pedig, aki Patricia kezét felütötte, irtózatoss erővel megcsavarta a lány csuklóját, hogy a revolver kihullott belőle.

— Szerencsétlen! — kiáltotta. — Rongy köve-kért gyilkolni akart!

— Hands up! — hangzott hirtelen.

Két revolver meredt rájuk. A férfi kezében csil-logtak. Gúnyosan nézte őket.

— Lám, lám, miss Patricia Cold — gúnyolódott. — A maga fajta leány okosabban teszi, ha mellőzi a szerelmet. Vagy, ha nem tudja, mondja meg őszintén, hogy kicsoda.

— Mit akar tőlem! — csattant Tom hangja.

— Köszönetet mondani, hogy megmentette az életemet!

A revolver csövét egy pillanatra sem véve le róluk, az íróasztalhoz hátrált, ahol a csengő állott. Ráült a csengőre. Vad berregés hangzott fel.

A következő pillanatban két inas lépett a szobába.

A férfi Tom felé intett.

— Kötözzétek meg ezt a kolibri-tojást.

Tom kénytelen volt tűrni, hogy kezét-lábát megkötözzék. Mikor kész volt, felkapták és a pamlagra dobták.

A férfi gúnyosan közeledett Patriciaához.

— Meg fog bocsátani, hogy ilyen erőszakos eszközökre van szükségem!

Az inasokhoz fordult.

— A leányt törülközőkkel kötözzétek, a kötél nyomot hagy a testen s az éjtszaka, amikor ruha nélkül fogok gyönyörködni önagyságában, nem szeretném, ha a szépérzékemet kötelek nyomai megzavarnák!

Vad vággyal beleharapott a megkötözött Patricia arcába:

— Mert úgy-e nem kell mondanom kicsikém, hogy még ma éjjel a szeretőm leszel!

A férfi gúnyosan meghajolt Patricia előtt, aztán röhögve Tomba rúgott.

— Köszönöm fickó ezt az élvezetes éjszakát, amit a menyasszonyoddal fogok eltölteni!

Hedda Silver és négy elődje.

Az ajtó becsapódott. Tom King és Patricia Cold egyedül maradtak. Tom a pamlagon, Patricia pedig a kis szalondívánon feküdt összekötözve.

— Na Tom — szólalt meg nyugodtan a leány — ezt jól megcsinálta!

Tom haraggal elfordította a fejét.

— Szégyellem magamat! — mondta.

— Szégyelheti is! Biztos vadat ütött ki a kezemből! Még pedig igen nagy vadat.

Tom vörös lett az arcába szökött vértől.

— Nem restelli, hogy így beszél? Azt hittem, hogy csak a körülmények áldozata, de úgylátszik züllött a lelke mélyéig!

Patricia önkéntelenül elmosolyodott.

— Mondja Tom! — kérdezte aztán. — Maga még sohase gondolkozott azon, hogy ki is vagyok én tulajdonképpen?

— Sajnos. Tudom! — keserűen dobta oda a szót. — Gangster! Bandita! Ez a fickó pedig most eleipel magával a rendőrségre és nyakig benne ülök én is a mocsokban.

Patricia mosolygott.

— Nem kell félnie, nem viszik a rendőrségre...

Egészen máshova visznek bennünket. Hallott már maga valamit Jack Quick-ről, a banditáról?

— Még nem volt hozzá szerencsém!

— Dehogy nem volt. Most rúgott az oldalába.

Tom King úgy nézett a lányra, mint aki nem jól hallott.

— Hogyan mondta?

— Jól hallotta. Ez volt Jack Quick!

— Dehát — dadogta Tom — ha ez volt Jack Quick, kicsoda maga?

Patricia szeretettel a fiúra nézett.

— Detektív, Tom.

Tom hirtelen laposakat kezdett pislogni.

— Detektív? — dadogta — maga detektív?

— Két éve, Tom!

A fiú egy pillanatig bután a lányra nézett, aztán egyszerre ragyogni kezdett az arca.

— Patricia! Igaz ez? Nem gangster? Nem bandita? Mindez játék volt? Trükk? Detektív-trükk?

— Az volt, Tomy! S amikor megvolt a madár, amikor megvolt a bizonyíték is, a gyűrű, hogy Hedda Silvert ő hurcolta el, maga kiütötte kezemből a revolvert.

Ha előbb vörös volt Tom képe, hát most égett a szégyenkezéstől.

— Patricia, mi lesz már most?

— Hát, ha valamit ki nem találok, alighanem rossz vége lesz. Magát nem sajnálom, mert magával hamarosan végeznek. Lepuffantják vagy leütik, aztán vége. De engem fájdalom életben hagynak egyelőre, hogy Jack a szenvedélyét kiélhesse velem.

Engem csak akkor ölnek meg, amikor muszáj lesz már. Mert hogy jószántukból és többé az életbe vissza nem kerülök, arra mérget vehet! — megrázkódott. — De nem is akarok. Miután ennek a banditának az áldozata voltam, nem tudnék tovább élni!

Tom erei majd szétpattantak.

— Hát mit csináljak, mit csináljak?

— Egyelőre semmit. Talán egy autóban úgy kerülünk egymás mellé, hogy valamelyikünk a fogai-val ki tudja bontani a másikat. Most csak nyugodtan beszéljessünk. Nyugodt idegekre van szükségünk, nagyon nem szeretnék Hedda Silver sorsára jutni.

Tom megrázkódott. Hedda Silver elrablása, mely két héttel ezelőtt történt, egész Newyorkot megdermesztette. De, hogy valójában mi is történt, azt a tetteseken kívül csak egy ember tudta: Patricia Cold, aki titokban hónapok óta ebben az ügyben dolgozott.

— Hedda Silver, mint bizonyosan tudja az újságokból, az ötödik áldozata volt a banditának — mondta gyorsan a lány. — A mult év elején történt az első eltűnés. Magda Brocklin, a dúsgazdag cipőgyáros leánya résztvett az Alpin álarcosbálján. A gyönyörű leányt hajnali két órakor még a táncteremben táncolni látták. Félháromra nyoma vészett és két hét múlva véres ruháját a tengerparton találták meg. A ruha mellett kis papírlap és egy név: Jack Quick. A nyomozás nem tudott eredményt produkálni.

— A második egy filmszínésznő. Lya Car. Pompázó vörös szépség, a filmek ragyogó vampja. A Park Avenuen épült palotájában adott álarcosbált. Kitűnő hangulat volt, Lya Car mint bajadér jelent meg, egy kis aranyöv és a keblén két aranykosár volt minden öltözete. Néhány perccel éjfél után a vöröshajú bajadérnak nyoma veszett. Hat hét múlva a Hudsonból halászták ki bajadérkosztümjét, melyen a vegyvizsgálat vérnyomokat talált. A nyomozás ismét credménytelen maradt.

A harmadik eset Palm Beachban történt, a milliárdosok telelőjén. Lili Revillon, az ismert szenátor leánya volt az áldozat. A különös déli szépség ruhátlan holttestét az East side-en találták meg egy régi ház kapualjában, ahol csupa orosz zsidó lakott. Revillon tömte a pénzt a rendőrségbe, de a tettes nem került meg.

— A negyedik ismét színésznő volt. Megint álarcosbál, eltűnés és néhány hét múlva véres ruhák s a név: Jack Quick.

— Az ötödik volt Hedda Silver, akinek eddig sem holttestét, sem ruháját nem tudták megtalálni. A hetedik — ha valamit ki nem találok — én leszek.

— Az nem lehet! — hördült fel Tom.

— Én is remélem! — mondta nyugodtan a lány. — Nekem ugyanis egy előnyöm van a szerencsétlenekkel szemben. Én tudom, hogy erre a sorsra szántak.

— Dehát a rendőrség! — kiáltott fel Tom. — A rendőrség semmit sem tud?

— De igen. Tudja azt, hogy mindegyik esetben feltűnt a bálon egy rendkívül elegáns férfi, természetesen maszkban s az áldozat eltűnése előtt vele táncolt. A hatalmas vonzóerejű férfi úgyszólván egy forduló alatt elcsavarta a kiválasztott szépség fejét és a hajnali órákban eltüntette.

— És a rendőrség nem tudja, ki ez az állat?

— Maga mindenesetre jobban tudja. Magát már oldalba rúgta.

Tom hirtelen a fejét kezdte csóválni.

— Szavamra, marhák!

Patricia csodálkozva nézett rá.

— Kik?

— A rendőrök. Ma délben engem tartóztattak le!

— Letartóztatták?

— Le. Ügylátszik, engem gyanúsítottak az ötszörös széplány gyilkossággal. — Egyszerre felkiáltott: — mit ötszörös! Hatszoros gyilkossággal!

Patricia meglepetten nézett rá.

— Tessék? Hatszoros?

— Igen, igen. Amíg maga ezzel a banditával bajlódott, egy hatodik gyilkosság is történt.

— Az nem lehet — mondta riadtan a lány — ki volna a hatodik áldozat?

— Fene ismeri. A rendőrségen valami „colibrit” emlegettek.

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó és útrákészen a szobába lépett Jack.

Gúnyos udvariassággal meghajolt:

— Bocsánat, hogy ilyen hosszú ideig kellett vá-

rakoztatnom, gyönyörű Patricia. De tudja, én szeretem az alapos előkészületeket.

Lassan, nyugodtan cigarettára gyujtott.

— Csak néhány perc türelmet kérek. Azonnal itt lesznek az embereim s aztán indulhatunk. Nagyon szép az éjszaka, telihold van, azt hiszem, nagyon fogják élvezni a kirándulást. Ó, már itt is vannak, indulhatunk.

A két inas lépett a szobába.

Jack rendkívül udvariasan két narancsot vett fel az asztalról.

— Nehogy az úton megéhezzenek. — Tomhoz lépett: — Nyisd ki a szádát.

Tom összeharapta a fogait, hogy csikorogtak. Jack jókedvűen felnevetett és két ujjával befogta az orrát, hogy ne kapjon lélekzetet. Tom erőlködött, amíg bírta, aztán csak kinyílt a szája. Jack egyetlen mozdulattal beleszorította a narancsot.

— Kicsit kemény — mondta — úgy hallom, a bele fából van.

Patricia jól tudta, hogy hiábavaló az ellenállás. Sokkal jobb, ha csak betömik a száját és nem kábítják klóroformmal. Minden ellenállás nélkül szétnyitotta a fogait és hagyta, hogy a férfi a fanarancsot beszorítsa.

Jack elégedetten bólintott.

— Okos kislány. — Megveregette az arcát. — Szinte kár, hogy a végén meztelenül fog úszkálni a tenger alatt. No de addig van még időnk.

Tom ordítani szeretett volna, ütni, rúgni. De nem lehetett. Az egyik inas magára kapta a magával te-

hetetlen férfitestet, a másik Patriciát vette az ölébe, aztán elindultak.

— Jer! — mondta Jack. — Az erkölcsi érzéküket ne bántsa, hogy egymás mellett fognak feküdni. Álmodják, hogy már megesküdték.

Sam kalandos utazása.

Amikor Tom King tíz óra előtt hét perccel kinyugrott az autóból és Sam egyedül maradt, filozófus nyugalommal hátradőlt a párnázott ülésen és előkelő helyzetéből figyelte a fényreklámok játékát.

Az idő azonban múltott és a soffőr aggodalmasan nézte az óráját. Már elmúlt egynegyed tizenegy, aztán fél és utasa még mindig nem jött. Tom King a pricesen töltött nap után nem volt olyan megnyugtató jelenség, hogy aggódása a fuvardíj miatt oktalannak lett volna mondható. A soffőr tehát kiszállt a kocsiból és aggodalmasan a bejárat felé indult. Ott szaglászva álldogált egy ideig, aztán fejcsóváló sétát kezdett. Mikor már tizenegy felé járt, odament a kocsihoz.

— Mit csinál itt ennyi ideig a gazdád?

— Biztosan dolgoz van! — nyilatkozott Sam.

— De én nem érek rá ennyi ideig álldogálni. Fizessen ki, aztán ha tovább megy, vegyen más kocsit magának.

Sam nem is válaszolt a soffőr bizalmatlanságára, méltóságán alulinak érezte.

— No mozogj! — förmedt rá a soffőr. — Eredj érte és mondd meg neki!

Sam, aki előbbi életéből emlékezett arra, hogy a finomság szobrát a legritkább esetben mintázzák taxisoffőrökről, méltatlankodva felkelt és elindult a kapu felé.

A néger portás vigyorgó képpel nézte cilinderes fajtársát. Sam azonban rendkívül előkelő volt, mondhatni rezervált.

— Tizenötödik emelet! — mondta kurtán és már bent is állott az elevátorban. A lift indult és Sam megállapította, hogy valahogy sokkal kevésbé fárasztó, mint a gyalogjárás. De amikor az ajtón a lakásba lépett, a szája mégis tátva maradt.

Az előszoba egyik falán ugyanis hatalmas, kiterjesztett szárnyú sast látott. A sas ugyan ki volt tömve, Samben mégis rendkívüli tiszteletet ébresztett. Eleinte alulról szemlélte tágranyilt szemekkel, azután, minthogy meggyőződött róla, hogy a helyiségben nem igen járnak, széket tolt a falhoz, felkapaszkodott rá s így közelebről csodálta az egykori ragadozót. Sajnos azonban a beható vizsgálatra kevés ideje maradt. A szomszéd szobából lépteket hallott, majd beszédet is s a léptek határozottan közeledő tendenciát mutattak. Sam gyorsan leugrott a székről, de fájdalom, a sas szárnyát elmulasztotta elengedni, s így nem üres kézzel, hanem egy sasszárnnyal érkezett a földre. Sam tapasztalt ifjú volt és így tudta, hogy a közeledő léptek tulajdonosai azonnal ellenséges hadmozdulatokra vetemednek, amint a szituációt felfedezik.

Kis szíve úgy vert, mint az ébresztőóra, de az agya sem pihent. Villámgyorsan búvóhely után

nézett és ilyent talált is rövidesen. A hall közepén hatalmas bőrönd állott, melynek egyik végében takarók voltak. Csak egy pillanat telt el a felfedezés óta és Sam már a bőröndben kuporgott, még pedig a takarók alatt. Onnan figyelt hegyezett füllel, hogy mi történik a külvilágban.

Először is ajtó nyílását hallotta, azután a nehézkes léptek a láda felé közeledtek. A pillanat kritikus volt: felesapták a bőrönd tetejét? Néhány másodperc múlva Sam nagyot nyekkent. Valamit rádobtak s ez a valami nem volt éppen légies. Ismét néhány másodperc és újabb terhet kapott. De ezt már nem dobták, ezt óvatosan helyezték el. Hangoikat is hallott, de az izgalomban nem értette őket. Azután újra csapódás, a bőröndöt, mely szekrénynek is elég nagy volt, bezárták.

Sam óvatosan lapult, érezte, hogy a nehéz alkotmányt káromkodva fölemelik, érezte a liftet, végül azt vette észre, hogy autón van s az autó indul.

Óvatosan kikecmergett a teher alól s a fejével megpróbálta feltolni a bőrönd fedelét. A fedél engedelmeskedett. Egy pillanattal később a kis nyílásban fekete szempár csillogott ki az éjtszakába.

Látta, hogy hatalmas túraautóban van s a soffőr mellett még egy férfi ül. A Fifth Avenuen robogtak lefelé a Washington Square irányában. Látta a Waldorf Astória szédületes pompájú éttermeit.

Az autó elszáguldott a Washington Square diadalíve alatt, befordult a Macdougall Streetre, aztán a Greenwich Village-en át egyre sötétebb részekre értek, végül teljesen elmaradt mögöttük a város.

A sötétben Sam kezdte bizonytalanul érezni magát. Tom King jutott az eszébe. Didergősen visszabújt a kofferbe és szeméből az ijedség könnye kezdett szivárogni. Sam a zsebkendője után nyúlt, de félúton hirtelen megállott a keze. Sam Brown, aki csak a kellemes négerszagot kedvelte, szimatolni kezdett. Valami ismerőset érzett. Honnan ismeri ő ezt a szagot.

Ebben a pillanatban halk nyögést hallott. Mi az? Nincs egyedül a bőröndben? Gyorsan kutatni kezdett a zsebében. A spárgák, szögek, bélyegek gyors egymásutánban vándoroltak a másik zsebébe, aztán köszörülésféle hang hallatszott s a bőröndben egyszerre egy öngyújtó lángja lobbant.

Sam először is egy női lábat látott. Elkezdte tapogatni. Mindíg feljebb kúszott, aztán csak kiesett kezéből az öngyújtó. Ez akkor történt, amikor két fejhez érkezett el. S az egyikben Tom, a másikban pedig a szép néni fejét ismerte meg.

Fürge ujjacskáival megkereste az öngyújtót, újra lángra lobbantotta.

— Tomy bácsi! — súgta. — Mit csinálsz te itt?

Tom kétségbeesett fintorokkal magyarázta a fiúnak, hogy nem tud beszélni.

— Hát minek veszed a narancsot egyszerre a szádba! — feddte Sam — köpd ki!

Újabb fintorok következtek és Sam úgy látta, hogy a felnőttek rendkívül buta emberek, akik nem tudják, hogy bizonyos esetekben mit kell tenni. Vékony ujját bedugta hát Tom szájába, beleakasztotta begörbülten a narancsba és kirántotta.

— Tyüh, az anyád! — hallotta Tom kaeskarin-gós káromkodásának a legelejét. — Téged a jó Isten küldött.

— Nem! — mondta Sam, aki szerette a korrekt dolgokat — engem a taxisoffőr küldött.

Tom King első pillantása Patricia felé irányult.

— Gyorsan vedd ki a naranesot a szép néni szájából is! — hallatszott az utasítás és a készséges ujj már a lány szájába hatolt. Tíz másodperccel később Patricia hangja hallatszott.

— Tartsd ide azt a kis fekete pofádat.

Sam odatartotta s a bőrrönd mélyén Tom egy pillanatra féltékenységet érzett. Sam csokoládé képen csók csattant el. — Ehhez mit szól? — nevetett Tomra Patricia. — Azt hiszem, kincsesbányát szerezett, mikor ezt a kis fickót magához vette!

— Úgy látszik, — bólintott Tom — ma már a fickó másodszor szabadít ki a legkellemetlenebb szituációból!

— Sam! — szólt a lány. — A rossz bácsik mindkettőnket megkötöztek. Bontsd ki szépen a köteleket.

Sam már dolgozott is. Először Patriciát szabadította ki a hurokból. A lány vidáman nyujtózkodott.

— Patricia! — súgta Tom. — Nálam van revolver és van egy boxer. Egy-két percig pihenünk még, aztán munkához látunk.

— Csak ketten vannak — súgta Sam. — A soffőr és mellette egy másik bácsi!

— Bravó! — mondta Tom. — Én a revolvert magának adom, Patricia, nekem elég lesz a boxer.

Szép óvatosan kimászunk a bőröndből, én hátulról leboxolom azt a „másik bácsit“, maga pedig revolverrel kényszeríteni fogja a soffórt, hogy visszaforduljunk! All right?

Patricia megrázta a fejét.

— Ennek a banditának van annyi esze, hogy nem ül ezen az autón. Mi tehát két gazembert a maga terve alapján be tudunk szállítani a rendőrségre, de huszonnégy óra múlva következik a megtorlás. Nekünk a banditát kell elesíteni.

— Tehát?

— Tehát a revolvért adja Samnek. Én meg fogom megint kötni magát és megkötözöm magamat is. Előbb azonban megtanítom arra, hogy egyetlen mozdulattal hogyan tudja magát kiszabadítani abból a kötözésből. Mikor mindez meglesz, szépen visszafekszünk előbbi helyzetünkbe, Sam pedig visszabújik a takaró alá. Ha megérkezünk a kastélyba...

— Miféle kastélyba?

— Mr. Rydell, a kaucsukgallérkirály kastélyába.

— De hát mit keresünk mi Rydell kastélyában?

— Idejekorán rájön még, Tom. Szóval megérkezünk, a bőröndöt felviszik majd valami szobába és bennünket szépen kicsomagolnak. Sam alkalmas pillanatban egy szekrényben helyezkedik el és ha szükség lesz rá, pelentkezik a revolverrel. Néhány őrizetlen perc a mi számunkra is akad és azt arra kell felhasználni, hogy fegyvert és — bizonyítékokat szerezzünk Jack Quick ellen.

— De mi kerülő utakon jöttünk s a bandita már várni fog bennünket!

— Téved, Tomy! Jack Quick e pillanatban még a Kaucsuk-Compagnie igazgatósági ülésén tanácskozik.

Két perccel később mindketten újra megkötözve feküdtek. Az utolsó pillanat volt, mert a bőrönd zök kent, az autó megállt.

Patriciának igaza volt, a kaucsukkirály Long Island-i nyaralójának kapuja előtt állottak.

Érezték, hogyan emelik magasra a bőröndöt, halották a cipelkedők halk szitkozódását, aztán Tom tengeri betegségre gondolt. A bőrönd ugyanis ferde helyzetet vett fel és lépcsőkön imbolygott felfelé.

Végre ismét helyreállt az egyensúly, a ládát a földre eresztették és a tetejét felcsapták.

Egy pillantással meggyőződtek, hogy mind a ketten megvannak még, aztán morogva becsapták maguk mögött a szoba ajtaját.

Hallatszott, hogy két kattanással kulcsra zárták. Egyedül voltak.

Mr. Rydell nyaralója a Long Island-en.

Patricia érdeklődve kidugta fejét a ládából. Gyorsan körülnézett, azután megelegedetten bólintott. A fal mellett hatalmas szekrény állott.

— Sam! — intett. — Gyorsan be a szekrénybe.

Sam fürgén kimászott a bőrönd takarója alól és besurrant a szekrényajtón.

Patricia egy mozdulattal kibújt kötelékeiből és már a szobában tájékozódott. A szobából egy ajtó nyílt. Óvatosan lenyomta a kilincset. Pompával berendezett hálóterembe lépett. Innen már nem volt tovább kijárat. Gyorsan kinézett az ablakon. Rácsok zárták el.

Visszament Tomhoz.

A fiú érdeklődve nézte a szobát.

— Tetszik, Tomy?

A lány mosolygott. Izgalomnak nyoma sem volt rajta.

— Hogyan tud ilyen nyugodt lenni? — kérdezte Tom. — Hát magának nincsenek idegei.

S míg Tom kikászolódott a kötelekből, nyugodtan magyarázta:

— Szépen elhelyezkedünk itt az ajtó mellett és amikor a bandita belép...

— Leütjük! — fejezte be lelkesen Tom.

— Nem ütjük le! Csak a revolverrel megadásra kényszerítjük s ha ő már meg lesz kötözve, majd csak megtaláljuk az utat visszafelé. Utóvégre revolver lesz az ő zsebében is két fegyver pontosan a tízszerese egy fegyvernek. A legkitűnőbb kulcsnál is jobban nyitja az ajtókat.

A szekrényhez lépett, az ajtaját kicsit kinyitotta.

— Sam! Add csak ide azt a revolvért!

A kezét a nyíláson benyújtotta.

— No! — szólt aztán. — Elaludtál?

A szekrényben semmi sem mozdult. Riadt mozdulattal sarkig tárta az ajtót.

— Sam!

A szekrényben néhány ruha lógott.

Sam nem volt a szekrényben.

Patricia sápadtan nézett Tomra.

Ebben a pillanatban éles reflektorsugár vágódott be az ablakon, autótülkölés hangzott. A bandita megérkezett.

Mintha megdermedtek volna. Tom is, a lány is ugyanazt a képet látta. Jacket, amint mohó szemmel, állati vággyal a másik szobába cipeli Patriciát. De a dermedt mozdulatlanság csak egy pillanatra tartott. Az ajtó előtt a lépcsőn hallatszottak már a közeledő férfileptek.

Tom kirántotta boxerét és Patricia kezébe nyomta.

— Fogja!

Ő pedig felkapott egy nehéz széket.

— Le kell ütni, nem segít más!

Összeszorított fogakkal, kezében a magasba lendített nehéz székkal állt az ajtó mellett.

— Isten segíts! — mormolta és hallották, amint az ajtóba bedugták a kulcsot.

— Most! — súgta és irtózatos erővel megforgatta a levegőben a széket.

Azután a kilincs lenyomódott és egy férfi hangja felüvöltött.

— Kezeket fel!

A szék kihullott Tom kezéből, amint megfordulva a kezüket felemelték. Hátuk mögött a hálóterem ajtajában elegánsan, ironikus mosollyal állott a bandita. Kezében csillogott a revolver.

— Az anyád! — kezdte Tom, de nem jutott to-

vább. Hatalmas ütést érzett és mint egy zsák esett végig a padlón.

— A misszel csak barátságosan! — hallotta Patricia az utasítást s a férfi, aki csalétekül az ajtón lépett be, vigyorogva kivette Patricia kezéből a boxert.

— És most mehetsz!

A lány és Jack Quick egyedül voltak a szobában. Tom öntudatlanul feküdt a földön.

A bandita gúnyosan közeledett.

— Túlságosan ostobának tartottál, kicsikém!

Azután a szem felcsillant, fellobogott valami nyers, állati láng, felkapta a tehetetlen, magárahagyott lányt és megindult vele a szobája felé.

A szekrény titka.

Sam Brown edzett ifjú volt, ám mégis csak nyolcesztendő.

Mikor elfoglalta helyét a szekrényben, még nem érezte, de mikor a levegőtlen sötétségben föni kezdett, Sam szeme is kezdett lezárulni. Eleinte hősiesen küzdött az álom ellen, vitézül szorongatta zsebében a revolvert, de csakhamar lebillent a feje, Sam elszunnyadt. Egy dobozon ülve bóbiskolt, hol jobbra, hol balra billent, míg egyszer a billenés hátrafelé történt. Sam kis háta a szekrény hátsó falának támaszkodott. Minthogy így kényelmes volt a pozíció, Sam már öntudatlanul egész súlyával nekitámasztotta testét.

A kitűnő támaszték azonban hirtelen csúszni kez-

dett hátrafelé és Sam arra ébredt, hogy a fejét kegyetlenül beütötte valamibe. Két szeme ijedten vilant és a következő pillanatban messze szaladt tőle az álom.

Az ajtón kibukfencezett egy másik nagy szobába. Es ez a szoba mindenképpen alkalmas volt arra, hogy Sam érdeklődését felkeltse maga iránt, de egy-magában nem lett volna elegendő arra, hogy Sam kötelességéről elfeledkezzen. Volt azonban valami a szobában, ami a reményteljes ifjúnak régi gyöngéjeként szerepelt.

Egy fehér cicá volt a szobában. Sam pedig zsenge gyermekkorá óta ellenállhatatlan kényszert érzett, hogyha macskát lát, annak meghúzza a farkát.

És most a macska farka ott billegett kényesen Sam felesillanó szeme előtt. Lehet-e ennek ellenállni? Sam rávasz taktikával barátságos érzületet mímelt. Leült a szőnyegre és halkan rákezdett a régi dalra.

— Cic! cic!

A macska eleinte gyanúperrel nézegette Sam fekete képét, aztán lassan közeledni kezdett. Végre ott állt Sam előtt, érdeklődve félrehajtotta a fejét s megnézte a fekete arcot. Sam nagy lélekerővel fékezte mindedig bűnös szenvedélyét, akkor azonban nem bírta tovább. Fürge kézzel a macska farka után kapott. Sajnos, a macska még fürgébb volt s a szoba másik végéről, az ajtóból nézett vissza gúnyosan a csalódott macskafarokvadászra.

— C, c, c! — kezdte Sam újra a nótát, a macska azonban nem mozdult. Sam erre közeledni kezdett.

A macska viszont hátrálni. Egyszerre csak a macska kint volt a folyosón, Sam pedig az ajtóban állott. Nem állította ugyan határozottan, de az az érzése volt, hogy a macska röhög rajta. Gúnyosan röhög rajta. És ezt tűrheti-e olyan önérzetes és komoly gentleman, amilyennek Sam Brown volt ismeretes. Rajtaütésszerűen nagyot ugrott a macska felé, de a kísérlet ismét kudarccal végződött. A fehér macska eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Sam azonban nem az az ember volt, aki egykönnyen feladja a harcot. Lábujjhegyre emelkedett és útnak indult, hogy a macskát megtalálja. Lapulva surrant a folyosón, nesztelen lépésekkel lopakodott egyre előre, míg egyszerre jónak látta, ha megáll. A folyosóról ugyanis egy ajtó nyílt és az ajtó mögül hangokat hallott. Ezek a hangok pedig valamiképpen ismerősök voltak.

Nem annyira a kíváncsiság, amely rút hiba, mint inkább a tudásszomj volt az, ami Samet arra készítette, hogy a kulcslyukon betekintsen.

A szobában két férfi állt és Sam elégedetten állapította meg, hogy ismeri őket. Az egyik a soffőr volt, a másik pedig, aki az autón mellette ült. Sam azonnal tisztában volt vele, hogy ezek kötözték meg és gyömöszölték ládába a szép nénit és Tom barátját.

Egyideig figyelte őket. Nagyon dühösek voltak.

— Mit cicázik annyit? — mondta az egyik. — Ha a nő kell neki, hát tartsa meg, de ezzel a fickóval jó lesz mielőbb végezni. Nem szeretnék miatta villanyszékbe kerülni.

A másik is morgott.

— Mióta így megbolondult a nőekkel, se éjjelem, se nappalom. Mindenkit eltávolított innen, éjjel-nappal dolgozom! Ekkora ház és kettőnknek kell minden munkát elvégezni! És milyen átkozott munkát! A fene ette volna meg, valahány nyavalyás vászonceseléd a világon van!

Sam két nagy karbunkulus szeme villogni kezdett. Óvatosan megfogta a nehéz, megvasalt ajtó hatalmas kulcsát és nagy lélekzettel kísérletet tett, hátha rájuk tudja fordítani. Kis képe vigyorgásra húzódott. A kulcs zajtalanul, könnyen fordult. Elégedetten megnézte mégegyszer a vastag ajtót és foglyairól már meg is feledkezett.

Nagy gonddal a macska keresésére indult. A folyosó kanyarodott, majdnem körbe ment, csak kicsi részét látta egyszerre s a macska, úgy látszik, mindig a hajláson túlra lépdelt. Egyszer csak a folyosó végére ért. Ott két ajtót látott. Megpróbálta az egyiket. Zárva volt. Megpróbálta a másikat. Ez kinyílt. Sam fejét kezdte csóválni. Hát már megint hogyan került ide az a furcsa szekrény, amelyikből kipotyogott?

Még egy utolsó pillantást vetett hátrafelé, nem tűnik-e fel valahol egy macska, amelyiknek meg lehetne húzni a farkát, aztán ismét elfoglalta helyét a szekrényben.

Egy darabig csak üldögélt, aztán, hogy a szekrényajtón fény szűrődött be, megint csak eszébe jutott a macska. Hátha erre szökött ki?

Óvatosan kidugta a fejét. Aztán a szája nyitva maradt. Egészen más szobát látott, mint ahonnan

a szekrénybe bújt. Ebben a szobában pedig egy idegen férfi volt s ez a férfi megfeszített erővel viaskorlott valakivel. Sam éppen kényelmesen el akart helyezkedni, hogy a küzdelemben gyönyörködjön, amikor hirtelen azt látta, hogy az idegen férfi győz s akit őrzöngő dühhel a pamlagra csap, az a — szép néni. Patricia!

— Hát, ha tudni akarod, — kiáltotta őrzöngve a férfi — igazad van! Rydell, a milliárdos és Jack Quick bandavezér egy személy. Én vagyok az! De ezt rajtad kívül soha senki meg nem tudja! Most a szeretőm leszel és amire hajnalodik, azzal a fickóval együtt úszni fogtok!

Sam kis szíve nagyot dobbant és a következő pillanatban egy vékony hang hallatszott:

— Kezeket fel!

Jack Quick meglepetten fordult hátra. Sam állott ott.

— Nézze bácsi, mi van nekem! — szólt vészjóslóan és kezében csillogott a revolver.

Halk szitok s a hatalmas férfi eszelős dühhel a kisfiúra vetette magát. De ugyanakkor egyetlen ugrással talpon volt a lány, egy nehéz görög korsó a levegőbe lendült és irtózatoss erővel Jack Quick fejére sujtott.

Jack felordított, egyet fordult maga körül, azután eszméletlenül végigvágódott a földön. Másfél perccel később pedig betömött szájjal, megkötözve feküdt. Patricia már ekkor Tom Kinget élesztgette, aki jókora ütést kapott s nehezen akart e világra visszatérni.

A newyorki tőzsdén a kaucsuk-papírok meginganak.

Félórával azután, hogy Sam Brown kilépett a szekrényből és revolverét Jack Quick koponyája irányában megcsillogtatta, a közlekedés motoros rendőreinek hirtelen igen sok dolguk akadt. A Fifth Avenue, a Park Avenue s általában a milliárdosok utcáiból vészett tempóban száguldó, minden közlekedési szabályt félrerúgó automobilmek indultak a Long Island felé. Ugyanekkor autó indult a Broadwayről s egy másikon az American Film Corporation elnöke és rendezője is száguldott vészett tempóban ugyanide. Az csak természetes, hogy ezúttal fütyült saját rendszabályaira a rendőrség is. Riadóautója hatalmas készültséggel száguldott a Rydell-palota felé, ahonnan telefonon mindannyiukat Patricia Cold hangja szólította.

A divatos night clubokból speakeasykból kiözönlő közönség meglepetten nézte a robogó rendőrséget.

Kint a Long Island-i nyaralóban ezalatt Tom csillogó szemmel gondolt a holnapra, amikor Patriciát oltár elé vezetheti. Legsürgősebben a kezét szorongatta volna, de a lány most nem volt mellette, a palota átkutatására indult.

Jack Quick alias Rydell, a milliárdos még mindig öntudatlanul feküdt és töltött revolverrel Sam virrasztott az álma fölött.

Végre a város minden részéről szinte egyidőben érkeztek meg a kapu elé az automobilmek.

Az első Mr. Revillon volt, az ismert szenátor, akinek lányát az East side-en találták meg holtan, ruhátlanul. Közvetlenül utána érkezett az American Film Corporation elnöke, akit Lya Car, a híres filmsztár ügye érdekelt. A harmadiknak Brocklin, a dús-gazdag cipőgyáros futott be. Az ő Magda lánya volt az első áldozat. Max Silver, az utolsó áldozat édes-
apja feleségét is magával hozta. Ez az autó együtt érkezett a rendőrség riadókészültségével. Pár pillanattal később utolsónak ért a kapu elé a Broadway színház autója. Smith felügyelő, a rendőrségi készültség vezetője az izgatott szülőket, barátokat a bejárat előtt visszatartotta.

— Első a rendőrség! — kiáltotta. — Nem tudhatjuk, milyen odabent a szituáció! A rendőrség nem engedheti, hogy bárki is az életét veszélyeztesse! — ingerülten tette hozzá: — Miss Patricia Cold a gyermekeik életét úgysem tudja visszaadni, a gonosztevőt pedig ráérnek a tárgyaláson megsemlélni. Leghelyesebb volna, ha mindannyian visszafordulnának.

Azzal a kaput becsukatta az orruk előtt.

A következő pillanatban egy szakasz rendőr robogott fel a lépcsőn.

Tom King csak arra ébredt álmodásából, hogy az ajtót hirtelen felszakítják, négy rendőr nekiugrik és úgy lefogja, hogy mozdulni sem tud.

— Meg vagy, bandita! — ordított diadalmasan Smith felügyelő. Tom elképedve ismerte fel a rendőrtisztet, aki reggel lefogatta.

— Az Isten áldja meg! — ordított dühösen — mit akar már megint tőlem?

— Mit? — diadalmaskodott a felügyelő. — Hol a Colibri?

— Már megint az az átkozott Colibri! — hördült fel Tom. — Értse meg, hogy én semmiféle Colibrit nem ismerek!

— Nem? — kiáltott a felügyelő vésztlóán. — Hát majd felfrissítjük a memóriádat. Vigyétek! — kiáltott oda a rendőröknek.

— Kezeket fel! — süvöltött ekkor egy hang és Smith felügyelő egy szakasz rendőr élén ijedten emelte magasba a kezét.

Huszonhat férfi riadtan nézett a másik szoba irányába, feje fölé emelt kézzel. S ott az ajtóban villámló szemekkel, kezében mennykő nagy revolverrel Sam vetette meg a lábát.

— Tom bácsit pedig nem engedem!

Aztán meglepett csengő hang hallatszott.

— Mi történik itt?

Patricia állott a bejáratnál és elképedve nézte, hogyan áll felemelt karral huszonhat marcona rendőr egy nyolcéves kis fekete emberke előtt.

— Tom bácsit bántották! — kiáltotta Sam haragosan.

— Mi történt itt, felügyelő?

Tom Smith felé intett.

— Mikor lefogtam ezt a banditát . . .

Patricia Cold viharos nevetésbe tört ki.

— Tom! — kacagott. — Magát nézték banditának!

— Azt az átkozott Colibrit keresték megint rajtam.

— Nos, felügyelő — fordult a leány Smith hez — ez a derék fiú nem azonos a banditával!

— Hát kivel azonos? — kérdezte mogorván Smith.

Patricia a szemével végigsimogatta Tomot.

— A vőlegényemmel, felügyelő!

Smith kezdte kényelmetlenül érezni magát.

— Hát akkor hol a bandita?

Patricia a másik szoba felé intett.

— Ott fekszik összekötözve!

Smith gyorsan odasietett. Egy pillanatig nézte, aztán ijedten fordult meg.

— Tyűh, a mindenségét! Maga jó kis kellemetlenséget csinált itt! Ez nem Jack Quick, a bandita! Ez Rydell, a kaucsukkirály.

— Ami egyet jelent — bólintott a leány. — És hol hagyta az áldozatok hozzátartozóit?

— A kapu előtt — mondta a rendőrtiszt.

— Csak engedje be őket.

Tíz perc múlva izgatott emberek ülték körül a hatalmas hall nagy asztalát. S az asztalfőnél Patricia Cold állott.

— Hölgyeim és uraim! — mondta. — Jack Quick, aki gyermekeiket elrabolta, e pillanatban már ártalmatlanná téve, rendőri őrizet alatt van. Jack Quick, alias Rydell, a kaucsukkirály.

Irtózatossá hangzavar tört ki e szavakra.

— Lehet ez? Lehetséges? A milliárdos kaucsukkirály?

— Igen! — mondotta nyugodtan Patricia. — Ő rabolta el gyermekeiket. Leányaik valamennyien ennek a szatírnak az áldozatai lettek — rövid szünetet tartott. — Áldozatai lettek de — valamennyien élnek!

Kitárt egy ajtót; felzaklatott, boldog zokogásban ott állott Magda Brocklin, akinek véres ruháját megtalálták, ott állt Lya Car, a diadalmas filmsztár, ott állt a Broadway kis színésznője, ott állt Heda Silver és ott állt Lili Revillon, akinek — meztelen holttestére az East side egyik öreg házának kapualjában akadtak rá.

Percekig tartott, míg az egymásra talált szülők, barátok és gyermekeik viharzása lecsillapodott.

Smith felügyelő, Tom és a rendőrök mind bambán bámultak Patriciára, aki mosolyogva állott a boldog hálálkodók gyűrűjében.

— De hát mi történt itt? Hogyan lehet? — lelkesedtek és Patricia csendesesen mondta:

— Ha megengedik, nagyon egyszerű volt!

Lehullik a lepel.

S a meglepetten, ámultan hallgató emberek között Patricia csendes mosolygással beszélni kezdett:

— Magda Brocklin iskolatársam volt és meghívott arra a bálra is, amelyen a tragikus eltűnés történt. Láttam azt a férfit, akivel azon az estén táncolt. Az arcát természetesen nem láthattam, mert álarc fődte. Akkor lett számomra gyanús az az ember, amikor a második eltűnésről szóló újságokat el-

olvastam. Lya Car ugyanolyan kinézésű férfival táncolt egész este. Mikor Lya véres bajadérljelmezét megtalálták, biztos akartam lenni a dolgomban. Elmentem a művésznő Park Avenue-i palotájába és két napig kutattam valami után, egy darab selyem vagy bármi után, amelyre valaha a művésznő vére cseppent. A zsebkendőn lévő vércsepp és a bajadérljelmezen talált vér összetétele nem volt azonos. A bajadérljelmezen talált vér tehát nem volt Lya Car vére. Ekkor már sejtettem, hogy Magda Brocklin is él. Valaki mindkettőjüket fogva tartja s hogy a vizsgálatot félrevezesse, hamis nyomokat produkál.

Lili Revillon eseténél ismét megjelent egy férfi, akinek a leírása hajszálnyira egyezett azzal, akit egyszer láttam s akiről egyszer már pontosan olyan képet rajzoltak a tragikus riportok. Mikor a mezítelen holttest előkerült s a szülők agnoszkálták, egy pillanatig meginogtam teóriámban. A holttestet megvizsgáltam. Olyan állapotban volt, hogy arról valakit agnoszkálni lehetetlen. Csak szülők tudják. Én tudniillik olyan szülőt még nem láttam, aki meg tud állni gyönyörű, fiatal leányának oszlásban lévő holtteste előtt és tárgyilagosan tud vonásról-vonásra menni. Tapasztalat igazolja, hogy inkább belenyugszik és megnyugtató vizsgálat nélkül agnoszkálja. Nyomozni kezdtem. Rövidesen bebizonyult, hogy nem járok rossz nyomon. Az a holttest egy orosz emigráns leányé volt, aki zenekarban játszott. A halott nem Lili Revillon volt. Hallgattam róla, mert csak így tudtam célhoz érni. De azontúl ott voltam minden álarcosbálon, melyen

az előkelőségek és a művészvilág leányai résztvettek. Ott voltam, amikor a második számú művésznőt elrabolták. Sajnos, elkéstem, ezúttal az eltűnés a szokott időpont előtt következett be. Láttam a banditát, amikor Hedda Silverrel táncolt. Alkalmas pillanatban revolvert szegeztem a mellének, de a revolver csütörtököt mondott és a bandita leütött. Mire magamhoz tértem, Hedda Silvernek nyoma veszett. De belém idegződött már a bandita járása, kéztartása, fejhordása, minden mozdulata. Arcát sohasem láttam, de tudtam, hogy a mozgása alapján bármikor halálos biztonsággal felismerem.

Ez a pillanat tegnap este bekövetkezett.

Egy nyári kerthelyiségben felismertem. Megértettem az erejét. Hipnotikus szemei vannak. Azt mondják, elég csinos vagyok s megpróbáltam felhívni magamra a figyelmét. El akartam jutni a fészkébe, bizonyítékokat akartam, hogy ártalmatlanná tehessem. Sikerült. Már az ujjamon volt Hedda Silver gyűrűje, már revolvert szegeztem rá — most mosolyogva Tomra nézett — és valaki, aki a szituációt félreismerte, lefogta a kezemet. A többi már az én ügyem volt. Jack Quick, illetve Rydell, a kaucsukkirály ártalmatlan s önök visszakapták leányaikat, akik egy örült áldozatai voltak. De életben vannak — s ez is valami.

— Örült? — kapta fel fejét Smith felügyelő. — Honnan veszi ezt?

Patricia szelíden ránézett:

Én huszonnégy óra hosszat nagyon sokat beszéltem és most este harcoltam vele. Ha olyan nőt lát,

aki nagyon hat az érzékeire, ellenállhatatlan kényszer alatt cselekszik!

— S a hatáság félrevezetése? A gyilkossági látszatok?

— Üldözési mániájából következik. Folyton üldözőket látott, akik a nőt el akarják venni tőle. Elvette a ruháikat, az ékszereiket, mindent zár alatt tartott, nehogy valami külső emberhez kerülve nyomra vezessen!

— De hiszen magának akarta ajándékozni az összes ékszereket! — kiáltotta Tom.

— Igen! — válaszolta Patricia. — De az mind az övé volt. Csak egy nem. S azt nem is adta. A hölgyek ékszereit nem a városban tartotta. Azokat itt találtam meg a Long Islanden.

Az éjtszakában néhány perccel később ismét autók száguldottak. De ezekben boldog emberek ültek. Csak a rendőrségi autón volt csend. Rydell remegő szájszállal, hülyén maga elé meredve motyogott.

A kaucsukkirály Long Island-i palotája kiürült. Patricia Cold és Tom King taxiban robogtak a város felé. Az ülükben Sam Brown kis képe feketéllett. Aludt, mint a tej.

Tom King szokatlanul szótlan volt.

Patricia megfogta a kezét.

— Tommy! Mi nem tetszik?

— Miért hazudott nekem?

— Mikor?

— Hogyan van, hogy nem lakik a Washington Square-on s mégis mindig onnan jött ki?

Patricia mosolygott.

— Előzőleg mindig bementem, hogy kijöhessek!
 — De a legelső nap! Hogyan tudta, hogy jönni fogok?

Patricia lehajtotta a fejét.

— Megéreztem.

Máskor ettől ellágyult volna Tom. De most nagyon szigorú volt.

— S ha érezte, miért nem volt legalább azután őszinte hozzám?

Patricia feje még mélyebbre hajlott.

— Azt hittem — súgta — hogy maga Jack Quick!

Tom füttyentett egyet.

— Ejha!

— Haragszik?

— Nem. De sok mindent tudni szeretnék. Mindenekelőtt, ki volt az, akinek velem telefonáltatott.

— Nem mondta meg?

— Nem felelt a hívásra.

Patricia elmosolyodott.

— Nem csodálom.

— Miért?

— Mert olyan szám nincs. De magát el kellett távolítanom. Akar tudni még valamit?

— Még két dolgot. Először is ki ütött le?

Patricia mosolyogva felnézett rá.

— Én.

— Mi?

— Muszáj volt. Felkutatott volna és huszonnégy óráig nyugodt fejjel kellett dolgoznom.

Tom gyanakodva nézegette.

— Ezt azután is így fogja csinálni?

Egy forró kézszorítás volt a válasz.

— Második kérdés: ki írta ellenem a névtelen feljelentést?

— Én.

Tom kicsit szédülni kezdett.

— Bravo! Hát ez mire volt jó?

— Félre kellett vezetnem a rendőrséget. Nem szeretem munkaközben a hivatalos kollégákat. Azután meg — átölelte a nyakát — azt akartam, hogy ne jöhess segítségemre. Féltettelek a banditától! Azt akartam, hogy csak akkor légy mellettem, amikor már ártalmatlanná tettem. Egy perccel korábban érkezted és ebből származott minden komplikáció.

Tom King és Patricia a taxi mélyén egymáshoz símultak. A leány felnézett a nagy gyerekekre és a száját nyujtotta. De Tom rákiáltott:

— Ki az a Colibri?

— Az is én voltam. A rendőrök és gangsterek hívtak így. De ezentúl csak Mrs. King akarok lenni!

Ebben a pillanatban Sam, aki az ölkben aludt, diadalmasan felordított:

— Megvan! Megvan!

— Mi van meg? — kérdezték egyszerre ketten is.

— A cica farka — morogta és a másik oldalára feküdt és tovább aludt.

— VÉGE --

HORVÁTH SÁNDOR KÖNYVE

MINDENNAPI 15 PERCES TESTGYAKORLÁS

Mindenki számára nélkülözhetetlen.

Ára 60 fillér.

GONG SZÉPIRODALMI HETILAP

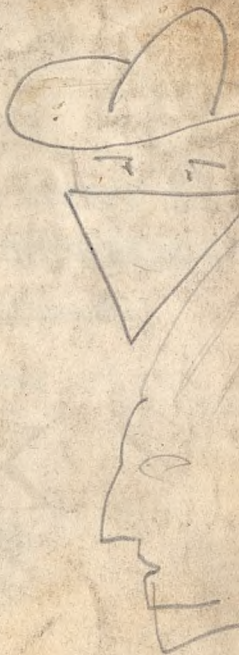
1933 május 22. II. évf. 21. sz. (25. regény.)

Felelős szerk.: Ujvári Sándor. Felelős kiadó: Dr. Révész Géza.

Megjelenik minden hétfőn. — Előfizetési ár $\frac{1}{2}$ évre P 2.40.
Szerkesztőségi órák (V., Vadász-u. 16.) hétfőn és kedden 1—3.
Telefon: 18-0-75.

Kéziratokért semmiféle felelősséget nem vállalunk és nem őrzünk meg. Levelezésnél kérünk válaszbélyeget.

Nyomatott a Révai Testv. Irodalmi Intézet Rt. nyomdájában.
Budapest, V., Vadász-u. 16. Felelős: Linzer M. műszaki igazgató.

Rita

Rita

Rita

Rita

Rita

Rita

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1971 AUG 24

